

PATRICK LEE

GEVLUCHT

VAN HOLKEMA & WARENDORF

ISBN 978-90-225-7184-2
ISBN 978-94-6023-979-3 (e-boek)
NUR 332

Oorspronkelijke titel: *Runner*
Vertaling: Harmien Robroch
Omslagontwerp: Wil Immink
Omslagfoto: Steve Gardiner en Joana Kruse / Arcangel Images
Vormgeving binnenwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2014 by Patrick Lee
© 2014 Nederlandstalige uitgave: Van Holkema & Warendorf, onderdeel van samenwerkende uitgeverijen Meulenhoff Boekery
Oorspronkelijke uitgave: Minotaur Books
Published by arrangement with St. Martin's Press, LLC. All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Ter nagedachtenis aan William Sharp
en Marge Toporek*

DEEL 1

RACHEL

*Als er iemand getuigt van mijn kleine leven,
van mijn minimale worstelingen,
dan ziet hij een dwaas;
En het is niet aan goden om dwazen
schrik aan te jagen.*

— STEPHEN CRANE

1

Het was even na drie uur 's nachts toen Sam Dryden zich overgaf aan zijn slapeloosheid en ging hardlopen over het verhoogde plankier op het strand. De koele, vochtige lucht hing rond zijn lichaam en filterde de lichten van El Sedero aan zijn linkerhand. De stad gleed langs hem heen als een tanker in de mist. Rechts van hem lag de Atlantische Oceaan die er vanavond zwart en zwigend bij lag als de rand van de wereld. Zijn voetstappen op het oude hout echoeden aan alle kanten in de duisternis.

Hij kon beter niet slapen. Als hij dat wel deed, droomde hij alleen maar van gelukkiger tijden, in zekere zin was dat erger dan nachtmerries.

Kwiklampen boven het pad schenen in de mist. Ze vormden een aaneenschakeling in zuidelijke richting en de verste was bijna onzichtbaar in het duister waar het pad doodliep. Dryden kwam hier en daar langs een kampvuur op het strand en ving flarden van gesprekken in de mist op. Zachte stemmen, gelach, silhouetten die dicht bij elkaar in de gloed van het vuur zaten. Momentopnames van hoe het leven kon zijn. Dryden voelde zich een indringer. Als een geest die hen in het donker passeerde.

Deze nachtelijke loopjes waren iets nieuws, ook al woonde hij al jaren in El Sedero. Hij was er een paar weken geleden mee begonnen, altijd midden in de nacht. Ze kwamen op als aanvallen, als een soort dwanghandelingen waar hij geen weerstand tegen kon bieden. Niet dat hij dat tot nu toe had geprobeerd. Hij vond de inspanning en de koele lucht misschien niet heel aangenaam maar wel verfrissend. Ongetwijfeld deed de lichaamsbeweging hem ook goed, al had hij dat

ogenschijnlijk niet nodig. Hij had een slank postuur van een meter drieëntachtig en zag er niet ouder uit dan zesendertig. Misschien waren deze loopjes een poging van zijn hersenen om de passiviteit uit zijn lijf te jagen.

Passiviteit. Zo had een vriend van hem het maanden geleden genoemd. Een van de weinigen die nog wel eens langskwam. Vijf jaar geleden, toen het net allemaal was gebeurd, waren er massa's vrienden geweest. Ze hadden hem allemaal op het juiste moment gesteund en later hadden ze volgehouden. Ze hadden hem gepusht zoals mensen doen wanneer ze om iemand geven. Ze hadden hem gepusht om zijn leven weer op te pakken. Hij had gezegd dat hij het waardeerde, had gezegd dat ze gelijk hadden, natuurlijk moet je na een tijd verder. Hij had het beaamd, had geknikt en had de droevige blik in hun ogen gezien toen ze begrepen dat hij die dingen alleen maar zei om hun het zwijgen op te leggen. Hij had niet geprobeerd het uit te leggen. Hij had ze niet gezegd dat het verlies je het gevoel kon geven dat je op wacht stond. Dat het als een plicht kon voelen.

Hij liep langs de laatste kampvuren. Het zand onder het pad werd rotsachtig en vochtig en glom in het schijnsel van de lantaarnpalen. Het strand was hier over een lengte van een paar honderd meter verlaten. Een minuut later, halverwege het verlaten deel, kwam Dryden bij een kruising in het verhoogde pad; een tweede pad liep landinwaarts.

Hij vertraagde zijn pas en bleef toen staan. Dat deed hij bijna altijd op deze plek. Hij wist niet goed wat hem erin aantrok, misschien de leegte. De kruising lag in de duisternis tussen twee lantaarnpalen en er was niemand in de buurt. Op nachten als deze, zonder maan, zonder branding, leek het wel alsof al je zintuigen je werden ontnomen.

Hij leunde met zijn ellebogen op de houten reling en keek in de richting van de zee. Toen zijn ademhaling rustiger werd, drongen zachte geluiden tot hem door. Het gedreun van wielen op de snelweg anderhalve kilometer achter de duinen. Beestjes in het helmgras achter het pad. Dryden stond er al zeker een minuut toen hij iets anders hoorde: snelle voetstappen op het plankier.

Even dacht hij dat het een andere hardloper was. Toen beseftte hij:

het tempo lag te hoog. Dit was iemand die voluit sprintte. In de vochtige lucht was moeilijk te bepalen waar het geluid precies vandaan kwam. Hij keek naar links en naar rechts over het pad langs de kust, maar zag in het vage schijnsel niemand zijn kant opkomen. Hij wilde zich net omdraaien aan de reling om landinwaarts te kijken, toen de sprintende persoon vanaf die kant tegen hem aan knalde.

Hij hoorde iemand naar adem happen, de stem van een jong meisje. Vrijwel direct begon ze te vechten, duwde hem in paniek van zich af en wilde zich omdraaien om langs de kust verder te rennen.

‘Hé,’ zei Dryden. ‘Gaat het?’

Ze bleef staan en keek hem aan. Zelfs in het zachte schijnsel kon Dryden zien dat ze doodsbang voor iets was. Ze keek hem uiterst behoedzaam aan en bleef in een vluchthouding staan, ook al leek ze zó buiten adem dat ze nauwelijks verder kon rennen. Ze droeg een spijkerbroek en t-shirt, maar geen schoenen of sokken. Haar haar, donkerbruin tot onder haar schouders, was schoon maar ongekamd. Het meisje kon niet ouder dan een jaar of twaalf zijn. Heel even verscherpte ze haar blik; Dryden kon zien dat ze een berekening maakte.

En even snel veranderde haar afwerende houding. Ze was nog steeds bang, maar niet voor hem. In plaats daarvan keek ze landinwaarts over het pad naar waar ze vandaan was gekomen en tuurde in de duisternis. Dryden keek ook, maar zag niets bijzonders. Het pad dat landinwaarts liep leidde naar de havenweg waarachter een duinenrij lag die in dikke duisternis was gehuld. Alles leek rustig en stil.

‘Woon je hier in de buurt?’ vroeg het meisje.

‘Wie zit er achter jou aan?’

Ze keek hem weer aan en kwam wat dichterbij staan.

‘Ik heb een schuilplaats nodig,’ zei ze. ‘Ik zal je alles vertellen, maar haal me eerst hier weg.’

‘Ik wil je wel naar het politiebureau brengen, meisje, maar ik kan je niet...’

‘Niet naar de politie,’ zei ze, zó abrupt dat Dryden de neiging kreeg om zich om te draaien en verder te lopen. Wát voor problemen dit meisje ook had, zijn nacht zou er niet beter op worden als hij daarin verzeild raakte.

Toen ze zijn blik zag veranderen, zette ze snel een stap naar voren en pakte met een smekende blik zijn hand vast. ‘Ik ben niet op de vlucht voor de politie. Dat is het niet.’

Haar blik schoot weer opzij en op hetzelfde moment ving Dryden vanuit zijn ooghoek een beweging op. Hij volgde haar blik en even begreep hij niet wat hij zag. Op de een of andere manier zag hij figuren in de duinen die net nog onzichtbaar waren in het halfdonker. Ze waren afgetekend met een vaag, bewegend licht. De ademhaling van het meisje haperde.

‘Ja of nee,’ zei ze. ‘Ik kan niet langer wachten.’

Dryden was in staat doodsangst in iemands stem te herkennen. Dit meisje was niet bang om gepakt te worden voor een of ander misdrijf; ze vreesde voor haar leven.

Het licht rond de duinen werd scherper en Dryden begreep opeens wat hij zag: mensen met zaklampen die op het punt stonden vanaf de andere kant over het duin te komen. Zijn aandrang om afstand te nemen van het meisje was verdwenen en werd vervangen door een gevoel dat hier iets heel erg mis was en dat ze niet loog.

‘Kom,’ zei Dryden.

Met haar hand nog steeds in de zijne rende hij in noordelijke richting over het verhoogde pad terug in de richting van zijn huis. Hij hoefde zijn tempo maar een klein beetje voor haar aan te passen. Ondertussen bleef hij naar de duinen kijken. Het meisje en hij hadden nog geen vijftig meter afgelegd toen de eerste scherpe lichtstraal over het duin kwam. Binnen enkele seconden verschenen er drie andere. Het verraste hem dat ze al zo dichtbij waren; de nacht had met zijn gevoel voor afstand gespeeld.

Recht voor hen op het pad kwam een van de kwiklampen snel dichterbij. Dryden bleef staan en het meisje trok bijna zijn arm eraf toen ze naast hem tot stilstand kwam.

‘Wat doe je?’ vroeg ze. Ze keek net zo ingespannen naar de achtervolgers als Dryden.

Hij knikte in de richting van de lichtkegel op het plankier. ‘Als we door het licht gaan, zien ze ons.’

‘Hier kunnen we niet blijven,’ zei het meisje.

De mannen met de zaklampen – het waren er nu zes – sprintten van het duin af.

Dryden keek aan de kant van de oceaan over de reling naar het plankier. Het strand lag ongeveer een meter lager. Hij gebaarde ernaar en het meisje begreep het. Ze glipte onder de middelhoge reling door, hij volgde haar en voelde hoe zijn voeten de losse stenen onder het pad raakten. Na de stenen lag dertig meter strand tot aan het water, rotsachtig maar grotendeels zand. Dryden hurkte en legde zijn hand op de grond; het was glad en vlak, verzadigd door de mist, en voor zover hij kon zien in het bijna-duister zonder voetafdrukken. Als het meisje en hij over het strand gingen lopen, zouden de achtervolgers hun voetafdrukken direct zien en volgen.

Hij richtte zijn aandacht op de ruimte onder het pad. Dat zag er niet veelbelovend uit. De stenen waren zo groot als volleyballen; als ze daaroverheen moesten lopen, zou het langzaam gaan, zeker in de schaduw daar. En om de paar meter zaten draagbalken die het nog lastiger maakten. Ze zouden niet ver komen voordat de mannen hen hadden ingehaald, en een van de zes zou zeker op het strand springen om met zijn zaklamp onder het plankier te schijnen. Als schuilplaats stelde het niets voor.

Dryden keek over het plankier heen en zag dat de mannen onder aan het duin waren. Het ging veel te snel. In de stille nacht hoorde hij hun rennende voetstappen op het asfalt van de havenweg en daarna op het hout van het verhoogde pad. Binnen een halve minuut zouden ze hier bij de reling staan.

Dryden keek naar de steunbalken onder het plankier en zag maar een oplossing. Hij leidde het meisje onder het pad. Ze trilde maar leek opgelucht dat ze uit het zicht waren. Onder de planken liepen zware balken over de lengte van het pad. Die werden gesteund door nog dikkere balken die overdwars liepen. Boven deze dikke balken zaten ruimtes, niet groot genoeg voor een persoon, maar groot genoeg voor een paar voeten of handen.

‘Hou je aan me vast,’ zei Dryden, en hij trok het meisje tegen zijn borst. Ze deed het zonder aarzelen; door de voetstappen van de naderende mannen trilde het plankier.

Met het meisje dicht tegen zich aan geklemd, stak Dryden zijn handen op en pakte met zijn vingertoppen een van de lagere balken – de balk was te groot om zijn handen omheen te vouwen – waarna hij zijn benen optrok en ze over de volgende balk sloeg, die anderhalve meter verder was. Hij maakte een hangmat van zichzelf met het meisje boven op zich en hij perste zich zo dicht mogelijk tegen de onderkant van het plankier. Het was alsof hij omgekeerde push-ups deed.

Vrijwel direct was duidelijk dat hij dit niet lang kon volhouden. Alles voelde fout. Zijn vingertoppen hadden geen grip op de dikke balk waardoor hij zich enorm moest inspannen. De spieren in zijn onderarmen begonnen binnen enkele seconden te branden. Tegelijkertijd moest hij zijn lichaam recht zien te houden op een manier waarvoor zijn spieren niet bedoeld waren.

Het meisje leek het te begrijpen, voelde zijn spieren waarschijnlijk trillen. Toen er voetstappen hun kant op daverden, legde ze haar mond tegen zijn oor en fluisterde: ‘Ze hebben wapens. Ze vermoorden ons.’

Even later werden de spleten in het plankier gevuld door het schijnsel van zaklampen. De mannen waren bij het strand aangekomen en hadden zich verspreid.

Een van hen sprak met een krachtige, heldere stem. Het klonk als een stem die eraan gewend was bevelen te geven.

‘Zoek het strand af. Zoek onder het plankier.’

Laarzen schuifelden over het hout en landden daarna hard op de rotsen vlakbij. Dryden zag vanuit zijn ooghoek het licht van de zaklampen, al waren de lichtbundels vooralsnog op de zee gericht. Het meisje hield hem nog steviger vast; hij had het idee dat hij kon voelen hoe ze haar ogen dichtkneep toen ze haar gezicht tegen zijn schouder duwde. De brandende pijn in zijn spieren was niet te beschrijven, maar pijn was het probleem niet. Er waren manieren om pijn te negeren, dat had Dryden lang geleden al geleerd, maar op een gegeven moment deden zijn spieren het gewoon niet meer. Wilskracht kon niet blijven winnen van de wetten der natuur.

Hij slaagde erin zijn hoofd een paar graden te draaien, in de richting van het strand. De zaklampen hadden het strand beschenen en

keerden hun straal nu een voor een op de ruimte onder het plankier. Dryden keek weer omhoog zodat zijn ogen niet zouden oplichten. Hij staaarde naar de planken boven zijn gezicht en zag het verstrooide schijnsel van lichtbundels direct onder hem. Als ook maar een van die achtervolgers zo slim of wantrouwig was om met zijn zaklamp een halve meter hoger te schijnen, was alles voorbij. Dryden wachtte op het verblindende licht waarmee dat moment zou komen.

Het kwam niet.

Het vage schijnsel verdween. Duisternis. Dryden telde tot tien en waagde het om weer naar het strand te kijken. De achtervolgers inspecteerden het plankier nu in noordelijke richting. Het was tijd om zich los te maken en stilletjes te ontsnappen, ongeacht het risico. Met elke seconde die hij hier langer bleef hangen, vergrootte hij de kans dat hij viel, en dat zou allesbehalve stilletjes gaan. Voorzichtig begon hij zijn voeten uit de ruimte te schuiven toen een geluid hem deed stoppen.

Voetstappen. Zwaar en langzaam op het pad boven hem. Ze kwamen uit zuidelijke richting, uit de richting waar de achtervolgers vandaan waren gekomen. Dryden verstijfde. De man op het plankier bleef recht boven hem staan; zandkorrels vielen in Drydens gezicht.

‘Clay,’ riep de man. Het was de leider. De man met die stem. Hij was op het plankier achtergebleven terwijl de anderen verder zochten.

Een van de mannen op het strand, Clay kennelijk, draaide zich om en kwam dichterbij. De straal van zijn zaklamp slingerde van links naar rechts over de grond heen. Bij het verhoogde pad bleef hij staan en keek op naar zijn leider. Als hij zijn blik had laten zakken en recht vooruit had gekeken, zou hij zo in Drydens ogen hebben gekeken die nog geen halve meter voor hem hing. Dryden durfde zijn hoofd niet meer terug te draaien; de lichtste beweging kon hem verraden. Hij hoopte dat het trillen van zijn spieren niet zo erg was als het voelde.

Dryden kon Clays gelaatstreken nauwelijks zien. De man vormde amper een silhouet tegen de zwarte oceaan en de lucht. Alleen de verstrooide gloed van de zaklamp bood enig detail: middellang haar, donkere kleding, een wapen in een schouderholster. Een machinepis-

tool, een dat leek op een MP5 met een zware geluiddemper.

Vanaf het plankier zei de leider: ‘Dit loopt uit de hand. Ga terug naar de bus, volg alle politiefrequenties in een straal van dertig kilometer. Bel Chernin en zorg dat hij de privételefoons afluistert van alle politiemensen en federale agenten die hier in de regio zitten. Filter op woorden als “meisje” en “verdwaald”. Plus “psychiatrische inrichting”, als je toch bezig bent.’

‘Als ze haar mond opendoet denken mensen vast dat ze uit een psychiatrische inrichting komt, denk je?’ opperde Clay.

Dryden voelde dat zijn vingertoppen hun grip op het vochtige hout begonnen te verliezen. Hij kon het met geen mogelijkheid tegenhouden; over een paar seconden hield hij het niet meer.

‘Grote kans,’ zei de leider.

Drydens vingers hadden nog geen halve centimeter houvast. En elke keer als hij ademhaalde, voelde hij zijn vingers verder wegglijpen.

‘En als we het spoor kwijtraken?’ vroeg Clay.

Even zweeg de leider. Toen zei hij: ‘Of zij wordt in de grindgroeve begraven, of wij.’

Dryden zette zich schrap voor de val en deed zijn best een manier te verzinnen om weer op de grond te gaan staan en met het meisje te ontsnappen.

Op dat moment voelde hij haar bewegen. Zonder een geluid maakte ze haar armen rond zijn middel los, stak ze ze langs zijn hoofd uit naar de balk en drukte met kracht haar handen rond zijn vingertoppen. De druk, het was niet veel, was net voldoende om het verschil te maken; hij hield het vol.

Boven de herrie van zijn gedachten die door zijn hoofd raasden, kreeg eentje even voorrang: hoe had ze dat in godsnaam geweten?

Een seconde later stak Clay de zaklamp in zijn zak, klom op het plankier en rende terug in de richting van waar de groep vandaan was gekomen. Dryden wachtte tot de leider ook vertrok, maar nog even bleef deze staan, zijn ademhaling hoorbaar in de duisternis. Toen draaide hij zich om en stampte weg in noordelijke richting, achter de andere mannen aan. Toen zijn voetstappen vervaagden, liet Dryden

eindelijk zijn voeten van de balk glijden en liet hij zich met een zwaai op de grond zakken. Bloed stroomde als ijswater naar zijn spieren. Het meisje vond haar evenwicht op de stenen en leunde langs hem heen om naar het strand te kijken. Dryden keek ook: de achtervolgers liepen een kleine honderd meter verderop.

Het meisje snifte. Dryden beseftte dat ze huilde.

‘Dank je wel,’ fluisterde ze. Haar stem sloeg over bij het eerste woord. ‘Het spijt me dat je dat voor me moest doen.’

Dryden had wel duizend vragen, maar ze konden allemaal een paar minuten wachten.

Hij draaide zich om en tuurde landinwaarts op zoek naar de beste vluchtroute. Het was aangenaam donker tussen het plankier en de weg naar de haven. Een stuk verderop liepen de achterafstraten van El Sedero verder landinwaarts in de duisternis. Het meisje en hij konden met een grote boog in een omtrekkende beweging naar zijn huis lopen, dat een kleine kilometer in noordelijke richting aan het strand lag.

Hij wierp nog een laatste blik op de mannen die wegliepen en leidde het meisje toen onder het plankier door naar het lange gras daarachter.

2

Ze zeiden geen van beiden iets tot ze drie straten van de zee waren in noordelijke richting liepen, door de donkere straten van het oude stadsgedeelte. Zelfs daar keek Dryden voortdurend of hij Clay zag, voor het geval de man deze route had genomen naar de bus. De zeemist was niet dicht genoeg om hun bescherming te bieden, maar even was het alsof ze El Sedero voor zich alleen hadden.

‘Wie zijn die mensen?’ zei Dryden zacht. ‘Wat is dit? Ben je ergens getuige van geweest, of zo?’ Hij kon zich niet voorstellen wat het zou kunnen zijn.

Het meisje schudde haar hoofd. ‘Ik geloof het niet. Ik weet het eigenlijk niet.’

‘Je weet niet of je ergens getuige van bent geweest?’

‘Er is meer,’ zei ze.

Dryden hoorde weer een hapering in haar ademhaling, hoewel ze een paar minuten geleden was gestopt met huilen.

‘Het is niet te laat, je kunt je hier nog steeds buiten houden,’ zei ze. ‘Wat je gedaan hebt is al meer dan...’

‘Ik laat je niet hier in je eentje achter. Ik breng je naar een veilige plek. We kunnen nog steeds naar de politie, zelfs als deze types kunnen meeluisteren.’

Het meisje schudde opnieuw haar hoofd, heftiger deze keer.

‘Er zijn politiebureaus met meer dan honderd politieagenten,’ zei Dryden, ‘zelfs op dit tijdstip. Je zou beschermd worden, ongeacht wie weet dat je daar bent.’

‘Je begrijpt het niet.’

‘Leg het me dan uit.’

Het meisje bleef even stil. Ze keek naar haar blote voeten die zachtjes over het asfalt trippelden.

Dryden zei: 'Ik heet Sam. Sam Dryden.'

Het meisje keek naar hem op. 'Rachel.'

'Rachel, ik denk echt niet dat je gek bent. Ik heb die lui zelf gezien. Ik heb gehoord wat ze zeiden. Wát er ook is, je kunt het me vertellen.'

Ze hield haar ogen op hem gericht terwijl ze verder liepen. Dryden had nog nooit een kind gezien dat er zo verloren uitzag.

'Waar ben je veilig?' vroeg hij. 'Je hebt vast familie. Er moet toch iemand zijn.'

'Ik weet niet of er iemand is,' zei ze. 'Dat kan ik me niet herinneren.'

Ze wilde nog iets zeggen maar werd afgekappt door een explosie van geluid die door de mist voor hen spleet. Ze maakte een sprongetje en greep Drydens arm vast, maar vrijwel direct zagen ze de oorzaak van het lawaai. Een kat had het deksel van een metalen vuilnisemmer af gestoten, op zoek naar buit tussen het afval. Rachel kalmeerde, maar bleef Drydens arm vasthouden toen ze verder liepen.

'Ik kan me alleen de afgelopen twee maanden herinneren,' zei ze. 'En in die tijd, nee, was er niemand.'

Er lag een afgematte klank in haar stem die geen enkel kind zou moeten hebben. Een klank die meer paste bij een soldaat die maanden of jaren uitgezonden was geweest. Het gesproken spiegelbeeld van de blik van een soldaat die oorlogsmoe was.

'Waar ben je vanavond vandaan gekomen?' vroeg Dryden. 'Vanaf welke plek zitten ze al achter je aan?'

'Vanaf de plek waar ik werd vastgehouden. Waar ik al zit zolang ik me kan herinneren. Ze waren van plan me vanavond te vermoorden. Ik ben ontsnapt.'

Ze liepen langs de kat in de vuilnisbak. Hij liet de jacht even voor wat het was, keek hen behoedzaam aan en ging toen weer verder. Dryden stapte over het deksel heen dat voor hem lag en besepte opeens iets. De gedachte trommelde als vingertoppen over zijn ruggengraat. Terwijl de gedachte vorm begon te krijgen, verstijfde Rachel en ze staaarde hem met grote ogen aan alsof ze reageerde op iets in zijn lichaamstaal.

Dryden keek naar haar, even afgeleid door haar griezelig goede observatievermogen. Toen richtte hij zijn aandacht weer op het gevallen deksel.

‘We moeten van de straat af,’ zei hij.

Hij was al in beweging voor hij was uitgesproken. Hij leidde Rachel naar de schaduw naast het dichtstbijzijnde huis en liep achterom. Daar vormden de achtertuinten van twee rijen huizen een spoor dat parallel liep aan de straat. Dryden versnelde zijn pas, liep in noordelijke richting over het pad, vastbesloten om het vuilnisvat zo snel mogelijk achter zich te laten.

‘Ze komen zeker op het geluid af, of niet?’ vroeg Rachel.

‘Ja.’

Hij had het nog niet gezegd of snelle voetstappen roffelden over het asfalt ergens in de buurt. Hij duwde Rachel achter een struik en dook naast haar; ze stonden ingeklemd tussen dunne takken en de muur van een huis. Dryden staarde tussen de struik en het steen door naar de kant waarvan ze vandaan waren gekomen. Twee huizen verderop zag hij een figuur voorbijkomen. Een paar seconden later stopten de laarzen van de achtervolger op de stoep, op de plek waar Dryden en Rachel net nog hadden gestaan. Stilte. Toen klonk er een piep en de ruis van een communicatiemiddel. In de stille, dichte lucht klonk heel duidelijk een mannenstem.

‘Drie-zes, ten noorden van de positie van drie-vier. Geen contact.’

Een stem reageerde vervormd maar herkenbaar als die van Clay. ‘Begrepen, dit is drie-vier, ik loop nu terug naar de bus.’

Vervolgens een derde stem; Dryden herkende de leider. ‘Drie-zes, blijf de straten doorzoeken. We denken dat het meisje is teruggelopen. Een tweede zoektocht op het strand heeft iets opgeleverd.’

‘Begrepen. Wat heb je gevonden?’ vroeg de man die vlak bij hen stond.

‘De portefeuille van een man,’ zei de leider. ‘Onder het plankier, precies op de plek waar we het spoor zijn kwijtgeraakt.’

Dryden deed zijn ogen dicht en blies zijn adem uit. Hij hoefde zijn hand niet eens uit te steken; zijn achterwerk tegen de funderingsmuur vertelde hem wat er in zijn achterzak ontbrak. Hij controleerde het toch. Zijn portefeuille was weg.